

VASFİ MAHİR
KOCATÜRK'ÜN
ŞİİRLERİ (17 adet)

ARDINDAN

Bir koç yiğitti ki görünse başı
Sarp dağlar önünde selam dururdu.
Bir komutandı ki çatılsa kaşı
Sonsuz deniz gibi coşardı, ordu...

Bir akıncıydı ki at sürmesini,
Yıldırım ve bora anlatamazdı.
Kıratlar tanırdı onun sesini;
Ona, yollar kısa, asırlar azdı...

Mavi gözlerinde yanardı hayat,
Sesiyle, gök kubbe öterdi güm güm.
Alnında kartallar, açardı kanat,
Geniş omuzundan uzaktı, ölüm...

Yüzünden ümitler alırdı insan,
Sevgisi, gökyüzü kadar genişti.
Türkeli ruhunun gür kaynağından,
Yirmi yıl durmadan, kanmadan içti...

Gitti, acısından ve ateşinden
Yanan gözler, ufka yaslarla baktı.
O koca, o kutsal tabut peşinden
Bir millet, bir ırmak oldu da aktı.

ASKER TÜRKÜSÜ

Dünyanın bildiği Türk askeri,
Bizdedir fatihler ve cihangirler.
Ateşle yoğrulmuş savaş eriyiz,
Erir karşımızda tunçlar , demirler.

Şan yolu sonrasız, yaldızlı , açık ,
Ölüm bizi evde bulsa ne yazık!
Tarih ardımızda yanan bir ışık,
Üstümüzde şimşek çakan emirler.

Yürürüz, bir çetin kızıl kasırga
Başlar ateşlerle uğuldamaya,
Benzer coşan ordu akan ırmağa,
Eğilir önünde burçlar ,şehirler...

Şehitler yurdunda yanar ışıklar,
Oradan melekler bize göz kırpar,
Yollarda çiçekler dizlere kadar,
Zafer türkümüzü söyler şairler..

ATLILAR

Alevlenen ufka doğru
Dörtnala koşan atlılar!
Yeşil ovalar boyunca
Peşleri duman atlılar!

Genç kızlar bekliyor sizi,
Köy oldu bir kan denizi.
Size yolladılar bizi,
Geliyor düşman, atlılar!..

Yalın kılıçlar altında
Atlar koşuyor durmadan,
Bir mavi duman oluyor,
Akan ter, sağrılarından.

Yolun kıyısında bir ses
İnliyor, belki son nefes.
Bir göz atıp geçti herkes.
En son durdu komutan.

BAHÇE

Pembe beyaz çiçekli elma ağaçlarının
Güneşten kışkandığı yeşil ışıklı bahçe,
Yemyeşil göklerinde yıldızlar yığın yığın ,
Sabahı ve akşamı olmayan mesut gece..

Bülbül bir dal ucundan ses gönderirken aya,
Uyanan hatırayla sessiz ürperen çiçek,
Yıldız dolu suların üstüne eğilerek
Havuzda kendisini seyre dalan kamelya..

Limon kokularını meltemlere veren ser,
Gurup kızılığıyla dalında parlayan nar.
Durgun havuza düşen yapraklarla beraber
Akan yıldızlar gibi uçuşan hatıralar..

Bal rengi hülyalara dalan kayısı gülleri,
Lalelerde kıpkızıl bir renk alan emeller..
Hamamdan baygın çıkmış şark gelinleri gibi
Buğulu vücudunu yarım örten heykeller...

FIRTINA

Yel
Var!
Bel
Dar!

Korkudan solmada
Yemyeşil ovalar,
Uçuyor havada
Dağılan yuvalar.

Ufka
Konmuş
Kara
Bir kuş.

Çoban topla sürünü,
İN yamaçtan aşağı!
Bastı kıyamet günü,
Çabuk aş karşı dağı.

Kanadı
Kocaman,
Çırpındı:
Toz duman!

Kızgın Tanrı, bulutlara
Vurdu ateş kırbacını,
Kudurmuş, çıldırmış bora,
Yoldu ormanın saçını...

Dimdik kavak
Eğiliyor,
Kızıl toprak
Oldu mosmor.

Derelerden seller akıyor,
Bir sisli el, sildi damları.
Uğulduyor sanki bir motor,
Su yıkadı yeşil çamları.

İnliyor dağlar
Uzun ve acı,
Boğuyor rüzgâr
Dağda ağacı.

Yırtıldı yağmur bir kumaş gibi,
Dağıldı kara, sık iplikleri;
Kırdı camları, dolu taş gibi,
Göründü göğün mavilikleri.

GEÇENİN PINARI

Tutulur ansızın kanlı bir ağa,
Yorgun güneş, ufkun üstünde ağlar.
Gölde uçan altın kanatlı kuşlar,
Yaralanır, cansız düşer toprağa.

Silinir, suların yüzünden gurup,
Ay, bir cam kadehte pembe bir şurup,
Gümüş gerdanına sesler doldurup
Uzun bir eleji söyler kurbağa.

Gölgeler, gizli bir sesle karışık,
Gezer kıyıları yorgun ve ağır.
Ateş kelebekler yuvası mıdır
Arasından sular sızan sarmaşık?

Ay, şimdi portakal, şimdi nar olur,
Derken alevlenir ve yanar olur,
Sonra döner coşkunun bir pınarı olur,
Akar oluşundan tirşe bir ışık..

MELÂNKOLİ

O küçük bülbülü düşünürüm ki
Ürperir sesinden kederle orman,
Sapsarı bir ayla, hep ağaçlıklar,
Bir ince hayale daldığı zaman.

Dallar, yeşilimsi bir ışık elér,
Bir su damla damla sükûtu deler,
Bir dudak, gizli bir şiir heceler,
Bir çağlayan sesi gelir kuytudan.

Aradan ışıldar gümüşlü bir su,
Uzanır, karanlık bir yol denize,
Kayalardan sızan yosun kokusu
Çevrilir yapraklar altında sise.

Orman, korka korka inler serinde,
Öpüşür ağlayan sesler derinde,
Lacivert gölgeler gibi içinde
Dolaşır Fuzûli, Lamartin, Müse..

NERDE

Ne tarafta o renkler ve ışıklar alemi?
Toz pembe bulutların ardında saklanan gün,
Ve günün akşamları arayan hür meltemi,
Ve akşam türküsünü söyleyen tatlı hüznün...

Yıldızlı bir gök gibi üstümüze açılan
Ağır kokular yüklü yasemin çardakları,
Kıyıda bahçenin uzanan dallarından
Lacivert dalgalara düşen gül yaprakları...

Hazların bir sis gibi çöktüğü mavi körfez,
Günün sular üstüne yayılan ılık demi,
Bir rüya yolu gibi gider gider tükenmez,
Uzun bir yolculuğa çıkan bembeyaz gemi...

Ağaçlıklar içinde büyüyüp küçülen ay,
Karanlık odamızı saran asma bahçeler,
Billur bir dağ üstünden bakan büyülü saray,
Ateşten lalelerle aydınlanan geceler ...

ÖZLEYİŞ

Yaylanın gölünde uçar ördekler,
Ördek olup orda uçmak isterim.
Gün batıp da avcı dağdan inerken
Vurulup o göle düşmek isterim.

Aya bakan telli pullu turnalar,
Sessizce dintenir , sulara dalar;
Titrerken pırlanta gibi dalgalar ,
Sudan avuç avuç içmek isterim.

Yolları geçer sürüne sürüne
Bir kanadı kırık kınalı keklik,
Yıldızlı bir mavi perde üstüne
İşlenir meleyen bir ala geyik.

O dem gönlüm düşer bir garip yasa
O zaman kendimden geçmek isterim;
Akşamla birlikte , elimde olsa ,
Başka dünyalara göçmek isterim...

SABAH TÜRKÜSÜ

Gün doğdu, kıpkızıl karşı kavaklar,

Yosmam, uyku yetmedi mi?

Rüyadan gözünü açtı yapraklar,

Bağda pırıldıyor top yapıncaklar.

Uyan da kolumdan al sepetimi,

Yosmam, uyku yetmedi mi?

Kapının üstünde asmalar yeşil,

Güllerin yürek biçimi,

Saksında kor olmuş iki karanfil.

Uyan, ak elinle gözlerini sil,

Yörülen kolumdan al sepetimi,

Yosmam, uyku yetmedi mi?

Yakuttan salkımlar getirdim sana,

Mercandan al ibrişimi.

Kimi taneleri benziyor kana,

Altın damlaları düşmüş bir yana.

Uyan da kolumdan al sepetimi,

Yosmam, uyku yetmedi mi?

SAKARYA

Hey ,Sakarya! Sakarya ! Sakarya! Coşkun ırmak!
Dağlardan ,derelerden, tepelerden aşarak

Ordular, toplandılar yayıldığıın ovaya.
Bir yanda Türk ulusu, bir yanda bütün dünya.

Çarpıştı iki bulut gibi sonsuz adımlar,
Gök gürledi, parladı şimşekler , yıldırımlar.

Doldurdu havaları Allah ! Allah ! Ve hurra!
Çalkalanıp büyüyor orada kızgın bora.

Alevlenen tepeler, ses veriyor tunç gibi ,
Gökler parçalanıyor, inliyor yerin dibi.

Top ,tüfek ,süngü , kılıç , düşen ,kalkan , bağırان,
Kol , bacak , kelle ,gövde , taş ,toprak ,toz , duman , kan;

ŞAİRİN ÖLÜMÜ

Ne bir damla gözyaşı, ne yerde yaslı bir mum;
Hazin, loş odalarda ölümü sevmiyorum.
Bir çığ sesiyle nasıl inerse bir uçurum,
Benim öyle verecek kalbim, son nefesini...

Titreyen dallarını açıp göklere kadar,
Hıçkırarak ney gibi sülün boylu kavaklar,
Talihimin, göğsümde hapsettiği canavar
Derin çıtırtılarla kıracak mahpesini...

Ardımda binbir gönül, ıstırabımdan derin,
Matemini tutacak bir mukaddes kederin;
Ölümüm gösterecek dünyaya ölümlerin
Hem en şerefliisini, hem de en mukaddesini...

Gözlerim, çektiğimi ifşa etmese bile,
Kalbimden ayrılınca ruhum gelecek dile:
Yüzbin yıllık kâinat hummalı bir vecd ile
Dinleyecek, ilk defa ıstırabın sesini...

TABIAT

Toprağın , Tabiat! Hele toprağın
Ne yakın gelir bana!..
Taze güller gibi koklarım onu,
Yağmuru içine çektiği zaman

Gün vurup üstünde buğu tüterken .
Bizim köyün ardında kıpkırmızıdır
Kan içmiş gibi,
Fakat tatlı görünür bana.
Sıcaktır deniz kıyısında,
Yumuşak ve sedeflerle dolu.
Ölmeden gömülmek isterim,
Saatlerce içinde yatmak.
Çıplak ayaklarım, duyar onun
Tatlı nefeslerini,
Ve ateşli dudaklarını ,
Ki sarılmak ister topuklarıma.

En mesut zamanlarımdır ,
Bağrından kendi elimle çıkardığım günler;
Yerelmelerini , sakız köklerini ,
Turuncu mor havuçlarını .

TABIAT

Ey sonsuz tabiat, seviyorum seni!
Havalarını kucaklamış ciğerlerim.
İçmekteyim gözlerimden ışığını,
Mest olan derimde sıcaklığın..
Dolgun göğüslerine yaslayıp yüzümü,
Sütünü emdiğim cömert ana!
Seviyorum seni.

Baktıkça haz verir bana göklerin,
Bana güneşin,
Bana denizin.
Sarı, beyaz, kıvıll güllerin olur,
Kokular gönderir yıldızlara
Ay ışığı yanan gecelerinde.
Başkadır dağlarında rüzgâr,
Renk renk uçar kuşların, kelebeklerin...
Ben doymadan gelir geçer
Mevsimlerin, güzel mevsimlerin.
Yemişler dökülür dallarından,
Kayalarından sular...

TÜRK

Türk bir engin denize benzer :Duruşu sessiz
Fırtınası içinde saklı, yüzü tertemiz.

Hiçbir kaba sığmayan sayısız dalgaları,
Güneşe varmak için , itecek bir rüzgarı

Bekler ve bu borayı bir gün bulursa eğer
Mavi gökler altında kalmaz sığınacak yer.

Bu bora beş asırda , on asırda bir gelir,
O gün yaydan çıkan ok tâ güneşe yükselir.

Türk, başında gördü mü beklediği şefini,
Bulacaktır kâinat yıkılsa hedefini;

Artık coşan denize, durmak imkânı yoktur.
İşte büyük Attila ve koca Timur.

TÜRKLÜĞE KASİDE

Asırlar, zaman denen denizin dalgaları ,
Elbet tanır doğudan yükselen bu rüzgârı.

İnsanlık, ilk yaşına bastı onun elinde,
Sevginin ilk çiçeği onun yurdunda açtı;
Batının insanları yaşarken dağda, inde,
Tunç üstüne kazıldı dört yandan Türk'ün adı.

Elbet tanır doğudan yükselen bu rüzgârı
Asırlar, zaman denen denizin dalgaları..

Yer yüzünde kılıcın tanrı tanıldığı gün
Hiçbir el parlamadı onun elinden üstün.

Böldü, bir sıçrayışı Avrupa'yı ikiye,
Okunun yıldızları müjdeledi yarını;
Ayağına baş veren; milletler, tarih diye,
Yazdılar, okudular onun destanlarını.

Hiçbir el parlamadı onun elinden üstün
Yer yüzünde kılıcın tanrı tanıldığı gün..

YURT TÜRKSÜ

Güzel yurdum, dağlarını

Uzaktan göresim gelir.

Keskin esen yollarına,

Başımı, veresim gelir...

Gözümde tüter damların,

Sakız kokulu çamların,

Türkü söyler akşamların;

Bana kendi sesim gelir...

Ak ördekli göllerinde

Mavi bakışların vardır.

Buğulu pembe yazların,

Dumanlı kışların vardır...

Hoştur dağının eteği,

Yamaçlarının çiçeği;

Gece, ayın gezindiđi

Altın yokuşların vardır...